Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 130. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 12, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 12-го ЛИПНЯ 1995 р. Ч. 130. РІК CII.

ВЕРХОВНА РАДА УХВАЛИЛА БЮДЖЕТНУ РЕЗОЛЮЦІЮ

Київ (УНІАР). — У п'ятницю, 7-го липня, на денному засіданні Верховної Ра- депутати схвалили постанову про основні напрямки бюджетної політики на 1996 рік — бюджетну резолюцію.

Як зазначив головуючий на сесії заступник голови Верховної Ради України Олег Дьомін, ідеальною вона не буде. Це, за його словами, тільки ідеологія розробки державного бюджету для Уряду України.

У перебігу обговорення до проєкту резолюції внесено поправки: вважати одним із головних напрямків бюджетної політики на 1996 рік забезпечення ефективного використання бюджетних грошей; включити до бюджетного обліку всі позабюджетні фонди фінансових ресурсів, відрахування до яких є обов'язковими, згідні із законодавством, без зміни їх цільового призначення; запровадити податок на нерухоме і великокошторисне майно громадян, передбачивши при цьому неоподатковуваний мінімум та проґресивну скалю оподаткування, запровадити державну монополію на виробництво і продаж вин, горілчаних та тютюнових виробів; видатки на оборону і утримання органів державного управління визначити в обсягах, не більших, ніж було визначено на 1995 рік (комісія пропонувала 5 відсотків, а в 1995 році видатки на оборону становлять 10 відс.).

Загалом за бюджетну резолюцію прголосувало 226 депутатів. Проти — 22.

Ухвалено також проєкти законів про особливості приватизації майна в агропромисловому комплексі, про недобросовісну конкуренцію, про зміни і доповнення до закону про статус народного депутата, а також положення про референта-консультанта народного депутата і референта-консультанта депутатських груп, фракцій, який перебуває на постійній праці в парляменті. Такий референт належить до третьої ранґи державного службовця, що прирівнюється зі становищем заступника міністра.

Л. КУЧМА РОЗПОВІВ ПРО ВІЗИТУ ДО НІМЕЧЧИНИ

Київ (УНІАР).— Тут в суботу, 8-го липня, відбулася пресова конференція Президента України Леоніда Кучми за підсумками офіційної візити до Німеччини 3—6-го липня.

Л.Кучма зазначив, що відвідав Німеччину на запрошення федерального президента Німеччини Романа Герцоґа. Під час переговорів з Р. Герцоґом, федеральним канцлером Гельмутом Колем, федеральним міністром закордонних справ, віцеканцлером Клявсом Кінкелем, федеральним міністром фінансів Теодором Вайґелем, іншими державними діячами, політиками, банкірами та підприємцями досягнуто непоганих результатів. Президент звернув увагу на склад української делеґації. Іван Курас є співголовою міждержавної українсько-німецької комісії у справах депортованих німців, які повертаються в Україну. Роман Шпек — співголовою міжурядової українсько-німецької ради з питань співробітництва. Сергій Осика — співголова міжурядової постійної українсько-німецької групи з питань банківського співробітництва. Голова Івано-Франківської Обласної Ради Степан Волковецький та голова Черкаської Обласної Ради Василь Цебенко, оскільки очолювані ними області успішно співпрацюють з німецькими фірмами.

В результаті зустрічей, переговорів і консультацій українсько-німецькі відносини виведено на новий рівень. "Ми високо цінуємо заяву Гельмута Коля, про те, що Німеччина зацікавлена в існуванні незалежної, стабільної та заможної України й надаватиме нам для цього необхідну допомогу в межах своїх можливостей, заохочуватиме до цього інші країни 'великої сімки' та Европейського Союзу. Конкретним виявом такої готовности стала пропозиція Гельмута Коля скерувати до Києва восени цього року делеґацію високопоставлених представників провідних міністерств та відомств Німеччини для опрацювання низки конкретних програм, зокрема в галузі економіки та фінансів", — зазначив Президент України.

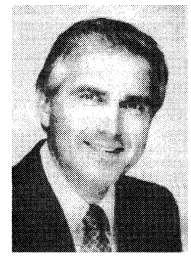
В економічному пляні підписано угоду про уникнення подвійного оподаткування. Серед країн СНД Україна є першою, з якою Німеччина підписала такий договір. Договір знімає значні перепони на шляху взаємної торгівлі та німецьких інвестицій в українську економіку, з чого скористає не лише українська економіка, але й український споживач, пояснив Л. Кучма.

Р. Романов очолює уряд Саскачевану

Саскатун, Саск. — У середу, 21-го червня ц. р. у провінції Саскачевані вібулися вибори, у яких знову вийшла переможною Нова демократична партія (НДП) під керівництвом Роя Романова.

Рішуча перемога НДР дала їй оновлений мандат правити провінцією абсолютною більшістю у провінційному парляменті, який нараховує 58 місць. Цим разом НДП здобула 43 місця, Ліберальна партія (ЛП) —10, а Проґресивно-консервативна партія (ПКП) — 5. НДП здобула 48 відс. голосів виборців, ЛП — 33 відс., а ПКП — 15 відс. У цих виборах взяло участь леше 60 відс. уповноважених виборців, тоді коли у попередніх виборах у 1991 році голосувало 81 відс.

Уряд Р. Романова виказався поміркованим, правоцентристським у соціяльно-економічних питаннях та фіскально відповідальним, зумівши своєю політикою збалянсувати провінційний бюджет.

Рой Романов

Прем'єр Р. Романов має 55 років, є українського роду і широко відомий в українській громаді в Канаді і поза нею.

БОСНІЙСЬКІ СЕРБИ НЕ ЗВАЖАЮТЬ НА ПЕРЕСТОРОГУ ООН

Сарайево, Боснія та Герцеґовіна, — Не зважаючи на перестрогу Організації Об'єднаних Націй з попереднього дня, про можливе бомбардування їхніх позицій літаками НАТО, боснійські серби у понеділок, 10-го липня, розпочали сильний обстріл позицій голляндських миротворчих військ ООН на передмісті Сребрениці у східній Боснії. Невелика залога голляндських мироносних військ ООН, які оберігають вступ до цього мусулманського схоронища перед наступаючими військами боснійських сербів, звернулися негайно за летунською охороною НАТО, яку одначе відкликано, коли боснійські серби припинили наступ. Але підполковник Ґері Ко-вард, речник військ ООН сказав, що летунська оборона не є виключеною.

Боснійські серби, які оточують Сребреницю,заохочені дотеперішньою бездіяльністю військ ООН, цього ж вечора поставили командантові цієї невеликої залоги голляндських мироносних військ ООН вимогу — до 48 годин опустити околиці Сребрениці разом із 42,000 цивільних втікачів. Підполковник Ґ. Ковард заявив, що вимога боснійських сербів „є цілковито несприємли-вою", бо мироносні війська ООН мають мандат, що його рішені дотримати та охоронити Сребреницю, цю зону безпеки визначену ООН.

У своїй настанові таки ужити повітряні налети літаків НАТО на сербські позиції, не зважаючи на затримання 30 голляндських вояків з мироносних військ ООН, вказує на те, що ООН починає брати куди гострішу настанову щодо боснійських сербів. З уваги на це, державні керівники Заходу твердять, що ООН має всього кілька тижнів, щоб доказати її спроможність виконати свій мандат охорони визначених цивільних зон безпеки, або відступити без будь-яких успіхів з Боснії.

ВІДЗНАЧЕННЯ БОЇВ ПІД БРОДАМИ

Лігайтон, Па. — Станиці Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії УНА у Філядельфії і Лігайтоні, Па., влаштовують святочне відзначення 51-ої річниці боїв під Бродами. Відзначення відбудеться тут у неділю, 23-го липня, на оселі ім. Олега Ольжича. О год. 10:30 ранку — Служба Божа в намірені українського народу і Панахида за поляглих, о 1-ій по полудні — зустріч колишніх вояків 1 УД УНА з громадянством. У мистецькій програмі виступлять учасники літнього дитячого табору „Золотого хреста", хор і деклматори, серед яких — діти з України.

Появився 11-ий том Енциклопедії Українознавства

Мюнхен, Німеччина (В. Попович). — В 1995 році вийшов друком у видавництві „Молоде Життя" (Мюнхен) 11-ий том Енциклопедії Українознавства-2 (словникова частина і доповнення) і ним щасливо завершено повне видання цієї капітальної праці Наукового Товариства ім. Шевченка, заплянованої проф. Володимиром Кубійовичем у 1955 році. Щоправда, повний твір був заплянований спершу на 10 томів і на таку кількість книжок була обрахована передплата, отже загальна передплата не покриває коштів 11-го тому, за нього слід заплатити окремо, але в бігу праці виявилося, що необхідно додати ще один том, щоб помістити цілість передбаченого матеріялу.

На зміст 11-го тому складаються нові гасла, які були заповіджені в попередніх томах заміткою „див. Доповнення" і виправлення помилок та найконечніші доповнення особистих даних декотрих осіб у всіх десяти томах.

Книга закінчується публікацією „Фундатори Енциклопедії Українознавства, 1954–1991".

Найбільшу частину тому (248 сторінок) займають но-

(Закінчення на стор. 3)

КОНЦЕРТ О. ГЕЙМУР В ЦУК

Гантер, Н. Й. — Тут в Центрі Української Культури у суботу, 15-го липня, відбудеться концерт сопрано Олени Геймур, партію фортепіяну виконає Володимир Винницький. Початок о год. 8-ій вечора.

Українська делеґація відвідує Арґентину

Київ (УНІАР).— Тут 7-го липня пресовий центр Міністерства Закордонних Справ повідомив, що урядова делеґація Україна, очолювана директором Адміністрації Президента Дмитром Табачником відвідує Арґентину, у зв'язку з урочистостями з нагоди вступу президента Арґентини Карльоса С. Менема на другий термін президентури.

В Буенос Айресі Табачник зустрівся з генеральним секретарем президентської адміністрації Альберто Коганом. Відбувся обмін інформаціями про особливості внутрішньої і зовнішньої політики двох країн, стан та перспективи українсько-арґентинських взаємин. Табачник детально поінформував про дії Президента та Уряду України щодо проведення економічних реформ, приватизації, структурної перебудови української індустрії, а також наголосив на значенні відповідного арґентинського досвіду для України. Обговорено також питання підготовки до офіційної візити в Арґентину Президента України Леоніда Кучми.

У зустрічі взяв участь амбасадор України в Арґентині Віктор Пащук.

В українській амбасаді в Буенос Айресі відбулася пресова конференція Д. Табачника, який відповів на запитання представників преси Арґентини та Чіле. Запитання стосувалися конституційної угоди між законодавчою і виконавчою владами в Україні, темпів ліквідації ядерної зброї, вирішення проблем Чорнобильської АЕС.

Неабияке зацікавлення журналісти виявили значним потенціялом України, темпами її інтеґрації в Европейський простір, співпрацею з НАТО, з Росією, кримськими проблемами.

На закінчення пресової конференції Табачник повідомив, що в жовтні цього року передбачається поїздка Президента Л. Кучми в Арґентину.

Появилося нове видання

Джерзі Сиτі, Н.Дж. — Книжкові полиці україномовних видань збільшились на ще одну нову книжку. Нещодавно появилася чепурна 88 сторінкова книжка — бібліографічний спогад Петра Кривобока під заголовком „По тернистих шляхах совєтських".

Свою працю присвятив автор „Мужньому й чесному, що сказав світові правду, — Вілліямові Буллітові" Розповідь у книжці починається з 1906-го року, датою народження автора та ниткою в'ється аж до початку Другої світової війни, точніше до 22-го червня 1941 року.

Книжка „ По тернистих шляхах совєтських" разом з пересилкою коштує 5 дол., а придбати її можна пишучи на адресу: Dr. George Zas-lawec, 31 Stoneleigh Rd. Scarsdale, N.Y. 10583.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

Права людини в Україні

КИЇВ. — Тут відбулася конференція, присвячена проблемі прав людини, організована центром "Демократичні Ініціятиви". Директор українсько-американського бюра захисту прав людини, колишній дисидент і політв'язень Семен Ґлузман повідомив, що европейські експерти визначають ситуацію щодо прав людини в Україні як сприятливу. Однак він нагадав, що в Україні ще немає цивілізіваної конституції, немає справжньої судової влади ("суддя у нас є тим, хто карає"), відсутній законодавець ("бо Верховна Рада займається чим завгодно, окрім законодавства"), але і в цій ситуації населення виявилося готовим до життя у правовій державі. Соціологічне опитування центру "Демократичні Ініціятиви" у Львові, Києві, Донецькому й Симферополі показало, що абсолютну цінність для людини є право на свободу й недоторканість особи. Дуже велике значення цьому надають 95, 97, 94 і 93 відс. опитаних. За право на достатній рівень життя висловилися 93, 96, 95 і 93 відс. опитаних, за право на володіння майном — 80, 77, 84 і 80 відс. респондентів. Право брати участь у керівництві державою важить багато лише для 41, 23, 33 і 16 відс. опитаних. Інші промовці зазначили, що в окремих реґіонах, як, наприклад, у Донецькому та Симферополі понад 50 відс. населення висловили тугу за політичною системою, яка існувала до перебудови.

Приватизують державні об'єкти

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ.— Тут відбувся приватизаційний авкціон, на якому продано крамницю, кафе і ресторан. За всі три об'єкти місто дістало 7 більйонів 200 мільйонів карбованців. Найдорожчим виявився ресторан "Центральний", за який отримано 3 біл. 300 міл. карбованців. Його власником стало акціонерне товариство "Хмельницькоопторг".

Вагон для багатіїв

ЛЬВІВ.— Фірмовий потяг Київ—Львів збагатився незвичайним вагоном темновишневого кольору з написом англійською мовою "Ґранд тур". Його власник — спільне українсько-американське підприємство "Ґранд мотель", що міститься у центрі Львова. В недалекому майбутньому плянується відкрити ще й "Ґранд клюб" на проспекті Т. Шевченка, з басейном. Вагон "Гранд тур" має 10 двомісних купе. Якщо є необхідність, то можна обладнати і третє спальне місце. Квиток у цей вагон коштує на 25 відсотків більше, ніж у спальний вагон— приблизно 4.5 мільйона карбованців, що дорівнює 30 дол.

Німеччина — найбільший донор України

КИЇВ.— Від дня проголошення незалежности Україна отримала допомогу від Німеччини на загальну суму 3 біл. німецьких марок. Радник німецької амбасади в Києві Клявс.Брюммер сказав на пресовій конференції, що Німеччина фінансує близько 100 проєктів в Україні, в тому числі й підтримку фінансово-банкової системи і три центри перекваліфікації в Хоролі, Кривому Розі та Києві, які мають відкритися у вересні цього року. За словами Брюммера, Німеччина дуже зацікавлена у відкритості українського ринку для німецьких товарів.

Міжнародна конференція жінок в Києві пройшла з успіхом

Джерзі Сиτі, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Про міжнародну конференцію жінок в Києві у перших днях місяця червня ми повідомляли в нашому щоденнику своєчасно тому тепер цікаво нам послухати розповіді учасниці з терену ЗСА, якою була Ірина Куровицька, член Управи Союзу Українок Америки і донедавна президент Крайової ради жінок ЗСА (КРЖ). Вона заходить до редакції „Свободи" озброєна у велику кількість матеріялів, програм і доповідей, що були виголошені на конференції.

І. Куровицька в редакції „Свободи"

Як розповідає вона, участь у конференції взяло біля 300 жінок, в тому 20 неукраїнок і представники Верховної Ради України, ООН, ЗСА, Болгарії, Румунії, Еспанії, Росії, Чечні і кримських татар.

Конференція проходила під кличем „Жінка і демократія" та відповідно до того була побудована програма, як також розмови при „круглому столі" та резолюції. Цю конференцію спонзорували ООН, як і частинно її фінансували як підготову до IV Світової конференції жінок в Пекіні, що запляноване на ранню осінь. Як інформує І. Куровицька, вже є зголошених до участи в цій конференції 35,000 жінок, а для охочих і зголошених учасниць з України тепер найбільшою турботою є фінансування коштовної подорожі до Китаю, хоча плянується окремий поїзд для делеґаток з країн Східньої Европи, який має вирушити з Варшави.

Але справи технічного порядку не були найважливішими на конференції в Києві, а радше обговорювано актуальні питання статусу української жінки та можливостей зорганізованого українського жіноцтва контактів із західнім світом.

У програмі триденних нарад обговорювано загальні проблеми, що торкаються жіночих питань, політичні питання і участь в політиці жінок, економічне становище жінки в сучасній системі, питання моралі, демократії та інші.

(Закінчення на стор. 3)

ФЕСТИВАЛЬ НА ОСЕЛІ „ВЕРХОВИНА"

Ґлен Спей, Н. Й. — Тут від п'ятниці до неділі, 14-16-го липня, на оселі Українського Братського Союзу „Верховина" проходитиме Фестиваль української молоді. У програмі — мистецькі виставки, спортові змагання, продаж українських страв, чотири концерти, у суботу — забави при трьох оркестрах, у п'ятницю — при одній, гратимуть оркестри „Фата морґана", „Бурлаки" та „Заграва". Загальний вступ на фестиваль — 5 дол., вступ на забави — безкоштовний. Телефон (914) 856-1323.

В АМЕРИЦІ

КРАЙОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕНЕВЕ бюро з питань злочинности, організація, котру фінансують забезпеченеві компанії в ЗСА для боротьби зі шахрайством і крадіжжю авт, стверджує, що крадені розкішні авта в ЗСА мають великий збут за кордоном. Нові незалежні країни, котрі постали із колишніх республік і союзників СССР є головним місцем збуту крадених автомобілів Лексус, Мерцедес-Бенц і спортових Джіп Гренд Черокі або Ніссан Петфайндер. Зпотребування таких моделів Китаєм і країнами Східньої Европи збільшило значно крадіж згаданих автомашин в ЗСА та допровадило до того, що понад 375,000 їх вивозять кожного року до згаданих країн.

ЗГІДНО З УРЯДОВОЮ СТАТИСТИКОЮ смертність немовлят у ЗСА минулого року дійшла до найнижчого рівня, але розбіжність між смертністю білих і чорних немовлят натомість зросла до таких висот, які не вдасться зменшити впродовж наступних 15 років. Підрахунки Крайового центру статистики здоров'я вказують, що від 1950 року смертність немовлят значно зменшилась в першу чергу через можливість запобігти смерті немовлят від таких хворіб як запалення легенів та інфлюензи, а також від пошкоджень при породах, передчасних породів інедостатньої ваги немовлят при народженні.

У СВІТІ

КОЛИ 29-ГО ЧЕРВНЯ В СЕУЛІ, Південна Корея скоїлося лихо — завалилася універсальна крамниця, де жертвами відразу стало понад 160 осіб, 900 було поранено а принайменше 260 осіб ще не віднайдено, то цілий світ співчував з рідними погиблих і невіднайдених. Така сама реакція, тільки повна радости і подиву, була цілого світу, коли у неділю, 9-го липня, робітники-рятівники, працюючи над відгортанням руїн, почули кволий голос з проханням рятунку. Після дев'ятиденного жахіття, живцем присипаного та з малими надіями на рятунок працівники рятувальної бриґади знайшли живим 21-річного студента, Чой Мйонґ Сука, котрий працював у згаданій крамниці на неповний час.

МИНУЛОЇ НЕДІЛІ, 9-ГО ЛИПНЯ, після цілонічної перестрілки між російськими військами та чеченськими повстанцями представники обидвох груп повернулуся до мирних переговорів. Одначе згідно з повідомленнями російського пресового аґентства Ітар-Тасс, обидві сторони є далеко від будь-якої угоди. Один з представників Росії на переговорах у Ґрозному, Аркадій Волский, ще перед початком переговорів сказав, що обидві сторони ніяк не можуть погодитись на ключевих спірних питаннях. Чеченці вимагають визнання Росією їх незалежности, проголошеної 1991 року, а Росія твердить, що це питання може бути розв'язане тільки після виборів, „які покажуть настрій населення республіки".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Американська допомога іншим країнам

Читаючи в газетах або чуючи в телевізійних новинках про чергову допомогу З'єднаних Стейтів чи то Росії, Єгиптові, Ізраїлеві, Туреччині, чи іншим країнам світу, американці все частіше задумуються над тим, скільки можна допомагати. За своєю природою американський народ — гуманний, щирий, і нема нічого дивного, коли Уряд відгукується на стихійні лиха — землетруси, голод, повені, — посилаючи в ці реґіони навантажені усім необхідним літаки, кораблі. Допомогу при цьому надає не лише Уряд, але й приватні фірми. Така допомога оправдана і проти неї, цілком зрозуміло, ніхто нічого не має.

Після Другої світової війни американська допомога мала переважно інший характер: вона була покликана стримувати міжнародний комунізм, який щораз активніше розпускав свої щупальця, намагаючись проникнути в усі країни світу. На чолі його стояв Совєтський Союз з його далекойдучими загарбницькими намірами. Завдяки „плянові Маршалла" Західня Европа змогла у порівняно короткий час відродити знищену війною економіку і протистояти імперіялістичним плянам Москви. Допомога, надана тоді З'єднаними Стейтами Греції і Туреччині, спричинилася до створення Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), який став своєрідним ґарантом миру у світі.

В усіх нас ще свіжі в пам'яті події останнього десятиріччя. Коли між Роналдом Реґеном, тодішнім президентом ЗСА, і Міхаїлом Ґорбачовим встановилися дружні відносини, З'єднані Стейти постійно збільшують допомогу — спочатку Совєтському Союзові, потім Росії, переконуючи народ, що треба допомогти цій країні в демократичних реформах і переході на ринкову економіку, мовляв, демократична, дружня нам Росія дасть змогу Америці зекономити більйони долярів, які тепер не треба буде витрачати на озброєння. Деякі американські коментатори навіть підрахували, що завдяки закінченню „холодної війни", З'єднаним Стейтам тепер треба буде на 100 більйонів долярів менше на оборону. „Успіх реформ в Росії, — писала газета 'Ню Йорк Таймс', — дасть змогу перерозподілити ресурси — з потреб військових на потреби цивільні. А це дозволить американському платнику податків заощадити не менш як 100 більйонів долярів на рік, які досі йшли на оборону".

Зусилля Реґена, Буша, а тепер Клінтона увінчалися успіхом. Час від часу щедра рука Америки підкидає Росії мільйони долярів, які йдуть як у бездонну бочку. Допомагають й інші країни Заходу — Німеччина, Англія, Франція, Канада, Японія. Значна частина цієї допомоги потрапляє не тим, які її потребують, і йде не на цілі, на які вона призначена, а нерідко бюрократам, або осідає на приватних рахунках мафіозних структур у чужинецьких банках. „Конвертована валюта відлітає з Москви на кожному літаку", — дуже влучно зауважив відомий консервативний журналіст Патрик Б'юкенан у статті „З'єднані Стейти не можуть врятувати Росію" („Ню Йорк Пост", 10 березня 1993).

І так думає не лише Б'юкенан, але й мільйони простих американців, які щораз частіше запитують, чи доцільно продовжувати більйонову допомогу чужинецьким країнам і чи не варто було б нарешті якщо не припинити її, то хоч значно зменшити. Якщо, наприклад, ще чотири роки тому 60 відсотків американців вважали, що для З'єднаних Стейтів „дуже важливий" Ґорбачов, то нині менш як 30 відс. вважають, що для Америки „дуже потрібний" Єльцин. І справа не в Ґорбачові чи в Єльцині. Просто американці зрозуміли, що їх країна може прожити і без „дуже важливих" кремлівських вождів.

На жаль, те, що зрозумів простий американець, досі не може зрозуміти Білий Дім. Наочним доказом може бути хоч би те, що на цей рік Адміністрація Клінтона запропонувала роз-мір допомоги чужинецьким країнам у сумі 13.7 більйона долярів.

Ні, американці не проти допомоги іншим країнам. Згідно з недавнім опитуванням громадської думки, понад 70 відсотків американців висловилися за надання гуманітарної допомоги потребуючим. Але вони проти допомоги тим країнам, які не вміють нею розпоряджатися або не заслуговують її. Американці проти допомоги тій країні, яка на словах виступає миротворцем і в той же час веде загарбницьку війну проти волелюбного народу Чечні. І до цієї думки американського народу давно повинні прислухатися Президент і його Адміністрація.

Микола Руденко

ЧЕРВЕНЬ В УКРАЇНІ

II

Сьогодні, коли пушуться ці рядки, вартість молодої картоплі на київських базарах зрівнялася з вартістю полуниць. Чи треба казати, що зустріч з двома жінками, яку я щойно описав, цілком пояснює живучість нашого народу? Вона в незрівняній працьовитості українців, особливо жіноцтва. В умінні на малому клинчику землі виростити те, що якось прохарчує родину. Хліб, сало, молоко, яйця, картопля — ось нині головна їжа української людини. А проте так було майже завжди — й через те від кризи найбільше страждають ті громадяни України, котрі не володіють цією віковою традицією. Йдеться, звичайно, про приїжджих, які вельми часто не знають, як посадити цибулину.

Зате українське селянство при всіх негараздах сьогодні живе ліпше, ніж за радянської влади. Взяти бодай такий факт: нині Україна споживає газу майже вдвоє більше, ніж кілька років тому. В тому числі й за рахунок села, яке почало газифікуватися. Газолічильників і досі немає — пали, скільки хочеш. Але ж газ на побутові потреби дотується державою — вона за нього доплачує 60%. Ось чому ми сьогодні не можемо звести кінці з кінцями — мільярди долярів спалюємо в газі. Звичайно, так далі жити не можна — щось треба робити. Саме цією проблемою займається уряд Є. Марчука.

Але ж поговоримо про те, чим відзначився червень у ґромадсько-політичному житті України. В попередній статті я передбачав, що опитування народу з приводу довір'я до Президента й Верховної Ради може виявитись непотрібним і буде скасоване. Так воно й сталося: Верховна Рада швиденько погодилася на конституційну угоду щодо закону про владу, який надавав Президентові ті права, без яких неможливо керувати державою. Цей закон був прийнятий більшістю депутатів, але ж не конституційною більшістю, яка вимагає дві третини голосів — отже не набрав офіційної чинности. Була потрібна конституційна угода Президента з парляментом, котра б зробила цей закон діючим, надала йому чинности. Але й тут з'явилася нехіть — депутати не бажали голосувати за угоду. Ось чому Президентові довелося покликати на допомогу народ. І тоді парлямент таки ж прийняв більшістю голосів конституційну угоду — депутати добре розуміли, що опитування завершиться не на користь Верховної Ради. Таким чином Президент, отримавши те, чого він прагнув, скасував свій указ про опитування, Конституційну угоду в урочистій атмосфері підписали Президент Кучма й голова Верховної Ради Олександер Мороз.

Здавалося б, надалі парлямент займеться своєю справою, тобто справжньою законотворчістю, а не перехоплюватиме у виконавчої влади її функції. Та чомусь керівникам Верховної Ради припало до смаку вихоплювати кермо управління державою у Президента, а не розробляти закони. Відразу ж після підписання угоди керівництво Верховної Ради розпочало нищівні переслідування Генеральної прокуратури. Усім було ясно, що це помста за викриття фінансових махінацій серед керівництва Верховної Ради, про що ми писали вже не раз. І все ж О. Морозові вдалося протягнути рішення про обвинувачення генерального прокурора Владислава Дацюка. Таким чином відразу ж було порушено конституційну угоду та й саму конституцію. Без подання Президента парлямент не мав права приймати рішення про зняття генерального прокурора з його посту. А Президент не дасть такої згоди: він добре знає, що це брутальна розправа за принциповість і чесніть. Отже рішення Верховної Ради лишилося без наслідків, якщо не казати про такі наслідки: О. Мороз та його компартійні прибічники іще раз показали народові своє справжнє обличчя.

Для чого треба було знімати з посту генерального прокурора, якнайліпше продемонстрував О. Ткаченко — перший заступник голови Верховної Ради. Його було усунено від виконання службових обов'язків у зв'язку з порушенням проти нього кримінальної справи. Знов доведеться нагадати: йдеться про незаконну розтрату майже 70 міл. дол., що належали державі. Кримінальну справу проти Ткаченка порушив генеральний прокурор В. Дацюк. Багато місяців по цьому О. Ткаченко керував сесіями Верховної Ради, буцімто нічого й не скоїлося. Але порушуючи оскарження проти генерального прокурора, треба було показати „об'єктивність" —

(Закінчення на стор. 4)

Ярослав Гайвас

МЕНШИЙ БЕЗПОСЕРЕДНІЙ УСПІХ, АЛЕ НАУКА ВЕЛИКА

II

Як відповідальний і добре поінформований член керівного ядра, що організував і відповідав за цю справу, секретар Слабошпицький отак інформував про неї суспільство:

„Передусім хочу повідомити, що Суспільна Служба України привезе дуже багато гуманітарної допомоги. Лікарням, дитячим будинкам і школам-інтернатам буде передано медичне устаткування, ліки і дитячий одяг. Для українських шкіл зібрано книги й підручники, електронна техніка та комп'ютери, якими будуть оснащені україномовні кляси. „Слобожанський Великдень" розпочнеться 23-го квітня, на Пасху, Всеношним Богослужінням, після чого відбудуться урочисті збори за участю представників місцевої адміністрації та громадськости Харківщини. Буде проведене також виїзне розширене засідання Президії Ради Спілки Письменників України, Президії Спілки Художників України, Спілки Композиторів, Спілки Кінематографістів та інших творчих спілок. Передбачено виїзне спільне засідання УВКР, членами керівних органів якої є громадяни майже 20 країн, Товариства „Україна", правління Товариства „Просвіти" з участю представників Адміністрації Президента, Кабінету Міністрів України, міністерств освіти та культури, творчих спілок, а також харківської обласної та міської влади, місцевих громадських об'єднань, освітян.

У навчальних закладах і на підприємствах учасники „Слобожанського Великодня" зустрінуться з громадськістю і трудовими колективами".

Ці так широкозакроєні пляни ще не зовсім вичерпують програму „Великодня". Для таких плянів, для їхнього здійснення, а відтак використання треба було великої скількости людей і часу. Ми ще не знаємо й очікуємо від Президії УВКР докладніших даних, що і як вони практично зробили, щоб ці пляни здійснити. Але мусимо вже ствердити, що ані шість тижнів часу, ані та жменька людей, яка підготовляла їхнє здійснення, навіть при найбільших і найкращих зусиллях не могла подолати цього надзвичайного, важливого завдання.

На запит редактора про це секретар Слобошпицький так відповідає:

„Ініцятор акції — Українська Всесвітня Координаційна Рада. А найактивнішими учасниками зголосились бути Товариство „Україна", Товариство „Просвіта", Народний Рух України, Українська Республіканська Партія, Українське Козацтво, Союз Українського Студентства, Жіноча Громада України, Фонд Сприяння Культурі, творчі спілки України та багато інших організацій, представники яких увійшли до оргкомітету".

Коротко: величезний людський апарат був Президії ВУКР поставлений до диспозиції. Як же ці люди працювали, як були між ними розділені завдання, як ВУКР координувала ці завдання? Не зважаючи на те, чи „Слобожанський Великдень" 1995 був меншим чи більшим успіхом, але він мусить послужити для нас усіх наукою, практичною лекцією, з якої треба витягнути відповідні висновки. „Слобожанський Великень" у Харкові не відірваний епізод, це ланка в довгому ланцюзі українських заходів для осягнення великих історично-вагомих здобутків. Ми бо мусимо йти в людські маси, організувати їх, приготовляти морально і оперативно до творення нового життя. Нове бо життя не створить тільки державний уряд при помочі інших гілок найвищої влади, це може і мусить створити увесь нарід, ціле суспільство, великі людські енергії та ентузіязм. А це можуть доконати тільки такі здвиги як ланцюг єднання, як стотисячні маси у здвизі-відвіданні козацьких земель. Власне таким мав бути і „Слобожанський Великдень".

А як це вийшло? Ми вже не початку цитували оцінку голови Президії УВКР Івана Драча. Його оцінка на загал позитивна. Однак у дальших відповідях редакторові, що брав інтерв'ю, голова глибше входить у деталі і тоді висловлюється вже не як голова проведеної ним „битви", а радше як людина, що шукає офірного козла, на якого можна б перекинути відповідальність за все, що вийшло не так, як треба було.

(Закінчення буде)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Оля Мирцало

Музика Ю. Олійника у Львові

Львів здавна славився своїми музичними традиціями. Достатньо згадати, що в свій час Львів відвідали з концертами Ліст, Шимановський, Равель. Тут на початку XIX століття жив і працював син славетного австрійського композитора В. А. Моцарта — Ксавер Моцарт. В силу історичних обставин, протягом другої половини XX століття львів'яни змушені були задовольнятися лише власними виконавцями, оскільки відвідання України (в той час ще республіки Совєтського Союзу) іноземними виконавцями і композиторами було затрудненим, і тому обмеженим.

Протягом останніх п'яти - семи років ситуація почала змінюватися на краще, і тому тепер Львів цілком відповідає рівневі культурної столиці західніх земель України.

Останні два тижні травня музичне життя Львова вирувало, адже від 19-го до 27-го травня тут відбувався Шостий Міжнародний музичний фестиваль „Віртуози". Пропоновані концерти були на різний смак і вік: від старовинної до сучасної музики. Було запрошено безліч готей з Росії, Польщі, Німеччини, Італії, Еспанії, Японії і ЗСА.

Саме в рамках цього фестивалю львівська публіка мала змогу познайомитися з нашим колишнім співвітчизником, а тепер композитором і піяністом із ЗСА Юрієм Оліником. Це ім'я було дещо знайомим у Львові після успішного виконання його Сонати для фортепіяну Оксаною Рапітою під час фестивалю „Музики українского зарубіжжя" в 1991 році у Львові. На жаль, тоді автор не зміг відвідати своєї Батьківщини. Тому з великим нетерпінням очікувалося його виступу в церкві св. Лазаря і в залі Львівської фільгармонії 25-го травня. Але особливо цінним подарунком для любителів музики став авторський вечір Ю. Олійника 2-го червня 1995 року у залі Львівської фільгармонії.

В програмі були представлені твори останніх 10-15 років для фортепіяну і бандури, з яких особливої уваги заслуговують останні. Для бандури, старовинного українського народного інструменту, написано дуже мало авторської музики, бо в Україні бандура продовжує трактуватися лише як інструмент, придатний для виконання народної музики, а саме для дум, сольоспівів, псальмів і танцювальних жанрів. Сам автор вважає, що цього недостатньо, що бандура має величезні перспективи і повинна вийти поза вузько-національні рамки: „Вона заслуговує зайняти достойне місце серед інших інструментів і стати відомою у світі". Чому еспанці могли зробити гітару популярною у музичному світі, а ми не можемо це зробити з бандурою? Адже нова концертова бандура, запроєктована і вдосконалена Василем Герасименком у Львові —це вже повновартісний інструмент на світовому рівні.

Очевидно, що шлях бандури на сучасну музичну арену не є легким, але Олійник прикладає багато зусиль, щоб зацікавити американську публіку цим екзотичним для неї інструментом. Цьому сприяють численні концерти, в яких виступає автор зі своєю дружиною — відомою бандуристкою Олею Герасименко. Оля, очевидно, має одну з найкращих концертових бандур, її виготовив батько Олі, Василь Герасименко.

Постать Олі заслуговує на окреме слово. Для Ю. Олійника вона стала музою, надхненням до творчости. Адже майже всі написані ним твори для бандури спочатку виконує вона, а потім інші музики. Їй належить вирішальне слово щодо технічної зручности тих чи інших засобів, а також образного світу його творів. Так, Другий концерт для бандури з оркестрою написаний саме для Олі. На відміну від Першого, автор використовує тут народні мелодії, які входять у репертуар бандуристів, і які дуже любить Оля.

Взагалі, дивувало саме поєднання — бандура і симфонічна оркестра. Особливі побоювання відносилися до групи мідяних духових інструментів. Але композитор вміло збалянсував їх звучання, підсиливши також бандуру мікрофоном.

Неодмінно хочеться вказати на високий рівень виконання музики. В концерті брали участь лавреати міжнародних і всеукраїнських конкурсів, відомі у Львові виконавці-бандуристи Тарас Лазуркевич і Олег Созанський, а також сама Оля Герасименко. Особливо задоволений автор був виконанням Оксаною Рапітою його фортепіянової сонати. Вражала універсальність піяністки, вміння перевтілюватися у різні стани. Вона відкрила широкий спектр настроїв сонати — від активного, дещо саркастичного, до витонченого.

(Закінчення на стор. 4)

Вірляна Ткач

ВІКНО У СВІТ ТЕАТРУ

II

Всі вони цікавились Курбасом, його теорією та практикою, що розробляла цікаві підходи то тривання на сцені. Спеціяльно зацікавило їх, як Курбас вжив фільмові методи в постановці „Джіммі Гіґґинз". Зразу ж перед кожним виступом (чи то з Чикаґо, чи Небраски) я дзвонила до Гірняка, і він мені відповідав на якісь нові питання, що в мене виникали, але, найважніше, заспокоював мене.

В 1987 р. було століття Курбаса і я виступила на кількох американських конференціях і для мене перших українських виступах. Просили Гірняка тоді, але він вже з дому не виходив. Рік після того ми організували спеціяльну секцію про Курбаса на конференції славістів у Квебеку в Канаді. Романа Багрій і я вирішили запросити перший раз тоді науковців з України. Ми радилися з Гірняком, кого запросити, хоч не дуже то вірили, що когось пустять. Ми дуже зраділи, коли почули, що Неллі Корнієнко та Лесь Танюк приїдуть на нашу конфе-ренцію. Але Гірняка вони вже не застали.

Вліті 1989 року, після нашої конференції у Квебеку, ми всі також виступили в Гарварді, де Неллі та я читали статті про Курбаса, а з студентами ми з Лесем ставили уривки з вистав Курбаса. Я поставила вірш Шевченка „І небо невмите" як „перфоменс арт" та першу сцену „Концерт нації" з вистави „Джіммі Гіґґинз", а Лесь ставив уривок з п'єси Куліша. Як тільки я вернулася з Бостону, зібрала знімки і програмки з наших виступів у Гарварді та з цим побігла до мого сусіда. Я підбігла до лавки в маленькому парку перед вікном, де завжди сидів Гірняк. Його у вікні не було. Я сіла. В мене тряслися коліна. Як могла я забути, що він тої зими помер. Я почала писати на програмці вірш, по-англійськи.

To a window now closed

dedicated to Iosyp Hirniak

I would pass by your window
almost every day
and I'd see you
sitting in the window
behind a screen
looking out, as I was looking in.
I would wave.
You would wave.
We would wave to each other
and the taxis, the bums, the pigeons, the sirens, the honking cars
all would fall silent
as we waved to each other
you gently swaying your hand,
waving the wave of a visiting dignitary,
I throwing all my enthusiasm into my arm
wanting to touch you
wanting
to reach
to feel
to understand something
something about your past
something about someone you once knew
something that was still there in your room
and the traffic would stop as we waved to each other
all of 10th St would just hush
and I'd hear something
rush back into the '20s
and then surge forward
to light my path...

August 27, 1989

Я проходила попри Ваше вікно
майже щодня
і я виділа, як Ви
сиділи у вікні
за сіткою
та виглядали, як то я заглядаю.
І я б махнула
і Ви б махнули
ми б махали одне одному
і всі таксівки, хулігани, голуби, сирени та машини
затихали
коли ми одне одному махали
Ви як посланець, з візитою
я з повним ентузіязмом
намагаючись
доткнути
відчинити
збагнути
щось про Ваше минуле
щось про кого Ви колись знали
щось про те що ще існувало в Вашій кімнаті
і все стояло як ми махали
ціла 10-та вулиця затихала
І я чула як щось
залітало в 20-ті
і вилітало вперед
щоб освітити
мені шлях....

І з того вірша постала постановка „Світло зі сходу" в Ню Йорку в театрі Ля Мама, яку ми тут переробили на двомовний варіянт „У світлі" в 1991 році і грали в Києві, Харкові та Львові. Ролю старого чоловіка у вікні написав нам тоді друг і співробітник Гірняка Роман Черкашин. Появлялися в нашому тексті мої перші спомини про Гірняка, а також світ Курбаса, який я виділа крізь моє вікно. А кінчалася наша вистава піснею, текстом якої стали слова нашої останньої розмови.

"And I had a dream," he said,
"White bones in salt water,
White bones in salt water swaying under ise."
"A dream," I said,
"Sounds like a nightmare."
"No," he said,
"It happens to dreams,
Some call it history."
„І приснився мені сон-мрія", сказав він,
„Білі кості в солоній воді
Білі кості в солоній воді під льодом..."
„Це не сон, а радше кошмар", сказала я.
„Ні", сказав він.
„Це доля мрій,
це звуть — історія".

Богдан Жеплинський — кобзарознавець, керівник капелі депортованих у Сибір

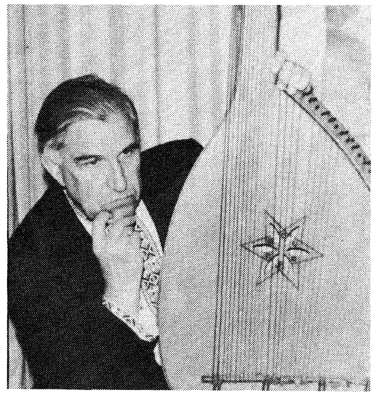
Серед кобзарів України вийняткове місце належиться Богданові Жеплинському, який є не тільки кобзарем, але й кобзарознавцем. Кожна зустріч кобзарів в Україні відбувається з його активною в участю. Він ті зустрічі організовує, та на них доповідає, а також дописує до преси на різні теми, пов'язані з кобзарством.

Безіменні народні співці віками складали міцні підвалини кобзарських традицій. Спадкоємцями Остапа Вересая і Гната Хоткевича стали кобзарі Місевич, Сінґалевич і Штокалко. Відтак їм на зміну прийшли нові носії кобзарства, серед яких в Галичині видне місце займає Богдан Жеплинський. За освітою Богдан є інженером, але з серцем лірика.

Народився Б. Жеплинський 5-го квітня 1929 року в Дрогобичі. Музику полюбив з дитячих років. На бандурі почав вчитися в організатора першої капелі на Львівщині Юрія Сінґалевича. Одержавши інженерську освіту, став активістом робітничого клюбу, виступав як соліст-бандурист.

За словами Богдана, коли він вчився на IV курсі хеміко-технологічного факультету Львівського Політехнічного Інституту, разом із братом, студентом II-го курсу, грав в інституті в капелі бандуристів. Після трагічної смерти Юрія Сінґалевича продовжував вчитися в його дружини Наталії.

Б. Жеплинський розповідає: „Рік 1949 був дуже непевним — майже кожного дня когось арештували. Вслід за провідником капелі Олегом Гасюком ув'язнили М. Табінського, який перебрав його місце. Тоді прийшла черга перебрати капелю мені. Зближалась весна. Прийшла трагічна квітнева ніч 1950 року. Ми почули: „Собирайтесь! Можете взять только то, что унесете!". Нам, студентам, що жили в тітки, забирати було нічого, крім бандури. Попрощались із заляканою тіткою, поцілувавши сонних дітей, подались до автомашини. Напівтемними вуличками в'їхали до брами пересильного пункту. На подвір'я в'їжджали переповнені машини із заплаканими людьми. Ми стали розглядатись і зауважили дружину покійного Сінюалевича Наталку. Пригадую, я написав тоді заяву, що це наша тітка, і просив вважати нас однією родиною.

Богдан Жеплинський

Почалися сірі дні у вщерть забитих депортованими камерах. В тюремному корпусі було багато іншої молоді. Вони просили нас заграти, поспівати. Згодом ми одержали дозвіл грати, але з умовою: „не слишком громко". Ми влаштовували невеликі коридорні виступи. Наталя Сінґалевич теж мала зі собою бандуру, і деколи ми виступали дуетом з братом, або в тріо.

Наприкінці травня нас усіх повезли в „чорних воронах", заґратованих вагонах, до нового пересильного пункту Асіно, Томської области. Тут нас змусили підписати документ, що нас висилають в Томську область „на вєчно". Ми були зобов'язані працювати щоденно по 8–12 годин. Незабаром у глухій тайзі на мальовничому березі невеличкої річки виросло нове поселення, яке вони назвали по-кобзарськи — „Торба". Бо й справді, жили ми, відірвані від світу і волі, неначе в якійсь глухій торбі.

Наша гра викликала захоплення в усіх слухачів. А були серед них литовці, латиші, естонці, німці, румуни, поляки. Багато українців бажали вчитись гри на бандурі. У всі релігійні свята відправляв у підпільній землянці о. Богдан Сенета".

Про виступи Торбинської капелі бандуристів на районному і обласному оглядах Томської области, де капеля здобула призове місце, схвалено відгукнулася обласна преса.

У 1990 році, в сорокаріччя масових репресій і депортацій, Львові проходив з'їзд колишніх поселенців у Томську. Схвильовано звучали під блакитно-жовтим прапором їх нескорені пісні".

Вернувшись із заслання, Богдан переїжджає до Нового Роздолу, де з братом і дружиною створюють родинний ансамбль. Далі створюють з братом Романом капелю бандуристів „Дністер", яка швидко завоювала щиру любов глядачів не тільки міст і сіл Львівщини, але й далеко поза її межами. Капеля успішно гастролює по Прикарпатті, виступає в Києві, нагороджується грамотами та дипломами.

Про творчу роботу Богдана Жеплинського і його брата Романа Київська студія зняла кінофільм.

В 1968 році Богдан з родиною переїжджає до Львова. В 1970 році створює при Палаці Культури нову капелю бандуристів „Заспів", якою разом із дружиною керує до 1986 року. В капелі „Заспів" грали їх дочка Одарка і син Тарас.

Богдан Жеплинський часто виступає з лекціями, присвяченими розвитку кобзарства в Україні. Понад 40 років він вивчає творчість народних кобзарів та лірників.

Богдан Жеплинський опублікував ряд цікавих статтей, присвячених українським народним інструментам. Серед них — нариси про творчість кобзарів, бандуристів, нову бандуру Василя Герасименка „Львівянку", та інші.

Б. і Р. Жеплинські разом написали декілька оригінальних творів. Серед них „Цвіти, наш Роздол", „Дзвени, бандуро". Невтомний збирач перлин народної творчости, Б. Жеплинський закінчує працю над двотомною монографією „Кобзарі-бандуристи України", в якій поруч з історією кобзарського мистецтва подає 600 кобзарів-бандуристів, починаючи з 16 століття.

Здібний інженер і допитливий науковець, він — автор понад 60-ти публікацій з питань хемічної технології.

У 1988 році був делеґатом Першого республіканського з'їзду кобзарів і лірників України. У січні 1989 року його обрано до складу правління осередку Товариства української мови ім. Т. Шевченка.

Наукова і творча праця Богдана Жеплинського відома і за межами України. Він плідно працює на благо рідної науки та культури, бере активну участь у процесах перебудови та скріплення самобутности України.

Микола Чорний-Досінчук

Українці Томс Рівер пропаґують українську культуру

Дня 15-го травня Українсько-Американський Клюб був запрошений взяти участь в етнічному фестивалі, який відбувся у Клюбі сеньйорів в Томс Рівер, Н.Дж. Організуванням фестивалю занялось подружжя Оля та Петро Грицаки про помочі подружжів Ковар, П. Стоцко та П. Лора Пеллок.

Люди різних національних походжень просили пояснень про бандуру, різьбу українського стилю та прекрасні українські вишивані рушники. Багато людей питали про Україну. Для доцільнішого пояснення П. Грицак показав два фільми „Моя Україна" та „Історія України", які викликали велике зацікавлення публіки. Також велике заінтересування викликало українське традиційне печиво як: великодня паска, різдвяний калач та весільні короваї з прикрасами усе приготовила Оля Грицак.

У цьому етнічному фестивалі взяло участь десять національностей. Україна показалась найкраще, здобуваючи перше місце.

Дня 20-го травня церква св. Стефана в Томс Рівер була запрошена взяти участь в багатокультурному фестивалі, котрий відбувся в коледжі повіту Овшен, було багато національностей, український стіл був найкраще влаштований. Катя Грицак-Фаллон демонструвала писання українських писанок. Українське традиційне печиво також притягало увагу публіки.

Своєю красою та різноманітністю український стіл зайняв перше місце. Неукраїнці подивляли багатство нашої культури.

Іван Ільків

Українські столи на виставці.

З НАБЛИЖЕННЯМ РЕЧЕНЦЯ 25-го липня, визначеного як дати наступної фази у мирному процесі між Ізраїлем і Палестинською визвольною організацією та відтягненні ізраїльських військ зі західнього берега ріки Йордан, служба безпеки уряду Ясіра Арафата почала наступ на терористичні палестинські угрупування, котрі намагаються своїми вчинками перервати процес замирення. Офіційні чинники Ізраїля стверджують, що Арафатові військово-поліційні частини впродовж чотирьох місяців дуже успішно наводять порядок, арештуючи мусулманських терористів з організації Гамас і даючи до зрозуміння загальному населенню, що можуть дати раду з такими революціонерами.

Міжнародна...

(Закінчення зі стор. 1)

Відкрила конференцію Марія Драч, голова „Жіночої Громади", а з привітами виступили, як інформує нас І. Куровицька, Ніна Карпова, від Верховної Ради України, відчитано привіт від Президента України Леоніда Кучми, амбасадор ЗСА до Австрії Свані Гант, яка відчитала привіт від Б. Клінтона представник Департаменту Президента ЗСА, інформації ООН Стівен Дрін, І. Куровицька як президент Крайової ради жінок в ЗСА, Марта Богачевська-Хом'як як представник Союзу Українок Америки, Орися Сушко голова СУ Канади та інші. Конференція була проваджена трьома мовами, отже була для усіх зрозуміла.

І. Куровицька підкреслює у своїй розповіді високий рівень доповідей та цікаві дискусії, як теж ряд корисних резолюцій, які закінчили конференцію. В часі відкриття відбувся концерт молоді середньої школи Києва, а в усіх трьох днях були спільні зустрічі у перервах для прохарчування, що дало можливість ближчого пізнання і виміни думок.

Наша гостя інформує, що вона, крім привіту від КРЖ (ЗСА), виголосила доповідь, в якій вияснила, в який спосіб українки увійшли до цієї організації та як вона перша з українок була обрана її головою.

В часі розмов „круглого стола" виступали представниці кримських татар зі сердечними побажаннями для України та її жінок, а представниця Чечні виголосила зворушливу доповідь на тему знущань російських військ над невинним населенням. Цю доповідь І. Куровицька привезла зі собою до Ню Йорку та реферувала її на засіданні Управи КРЖ, де рішено перекласти її негайно на англійську мову та вислати до преси в ЗСА і до Комісії прав людини в ООН. Також про зміст доповіді має поінформувати пресу Канади голова СУ О. Сушко.

На закінчення успішної конференції схвалено ряд резолюцій на теми порушені в доповідях. Найдовше зупинилися учасниці на резолюції запропонованій І. Куровицькою, щоб в Україні створити на подобу ЗСА Крайову раду жінок. Пропозицію прийнято, але спершу рішено створити комісію, яка засягне інформацій про таке тіло також з інших країн Заходу.

На конференції в Києві були заступлені 32 жіночі організації, тому їхні рішення повинні бути респектовані та загально прийняті.

Появився...

(Закінчення зі стор. 1)

ві гасла, серед них великий розділ "Історія України", що описує події на наших землях від найдавніших часів по кінець 1992 року (з детальнішим описом XX ст.), авторства Аркадія Жуковського і Ореста Субтельного. Цей матеріял творить самостійну монографічну працю, яку можна було б видати окремою публікацією.

До вичерпних, майже монографічного характеру, статтей належать: гутьманський рух, світові війни, Москва, Німеччина, село, українці, україністика, українсько-російські культурні взаємини.

Всіх нових гасел поміщено 178, між ними біографічні нотатки про 23 визначніших сучасних українських діячів, між ними: Володимир, світське ім'я Романюк Василь, Патріярх Київський і всієї Руси-України, Горська Алла, Гринчишин Михаїл, Єпископ-апостольський екзарх у Франції, Калинець Ігор, Любачівський Іван-Мирослав, Верховний Архиєпископ Львова.

В розділі „Виправлення і доповнення" (136 сторінок) переведено точну перевірку особистих даних окремих осіб, головно людей знищених большевицьким режимом, про яких раніше не було достовірних інформацій, або подано їх з помилками чи прямо поминено, а тепер їх виправлено і доповнено, але лише найнеобхіднішими даними (місце і дати народження та смерти). В цей спосіб інформаційна система енциклопедії відповідає світовим стандартам.

Поазбучний список (111 сторінок) усіх фундаторів та меценатів Енциклопедії Українознавства за час 1954–91 виготовив Іван Керестіль, а передмову до цього додатку написав Атанас Фіґоль. З нього виходить, що всі фундації виносять 2,876,656 дол. подарованих українцями в діяспорі на словникову частину ЕУ–2. Це свідчить про зрозуміння громадянства потреби такої публікації як книга про Україну.

11-ий том виготовила екіпа співробітників у Сарселі під проводом голови НТШ Аркадія Жуковського, а комп'ютерний набір зробила Ірина Попович. Книга має 395+111 сторінок і дев'ять цілосторінкових історичних карт.

Тепер, коли діяспорне видання ЕУ–2 завершене цим додатковим томом, настала потреба перевидати її масовим накладом в Україні, бо там відчувається сильну недостачу правдивої наукової інформації про історію України, Церкву та культуру. Тому Европейське Наукове Товариство ім. Шевченка домовилося з НТШ у Львові про перевидання ЕУ–2 в Україні і перших п'ять томів уже появилися друком у Львові.

Однак через те, що перші томи ЕУ–2 написані понад 40 років тому, а за цей час виросло вже нове покоління, нема в них інформацій про сучасних діячів, ані нема матеріялів про історичні події, що зайшли за піввіку. Щоб зарадити цьому бракові, НТШ в Европі і у Львові вирішили видати спільно дватри додаткові томи усучасненої ЕУ–2, які мають появитися в найближчих роках. В них читачі знайдуть відомості про творців відродженої української держави 1990-их років та про сучасних діячів науки, політики, культури і про всі важливі зміни, що сталися в останніх роках в Україні.

Над виготовленням додаткових томів усучасненої ЕУ–2 вже працюють разом вчені з діяспори і з України, щоб якнайскорше дати об'єктивне джерело знання про Україну.

Ціна 11-го тому ЕУ–2 — 50 амер. долярів, або рівновартість.

Замовлення: Sociéte Scientifique Sevcenko, 29, rue des Bauves, 95200 Sarcelles, France, долучений чек слід виставляти на: Sociéte Scientifique Sevcenko.

УПРАВА КЕРГОНКСОНСЬКОГО ВІДДІЛУ КООРДИНАЦІЙНОГО КОМІТЕТУ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ

ділиться сумною вісткою з членством і громадою, що 30-го червня 1995 року з волі Всевишнього несподівано відійшов у вічність протоієрей Української Православної Автокефальної Церкви

бл. п.

о. ІВАН КУЛІШ

парох церкви в Гадсоні і Кергонксоні, Н. Й., почесний голова місцевого Відділу ККДУ

Дружині і родині складаємо найсердечніші співчуття і вислови глибокого жалю.

Вічна йому пам'ять!

УПРАВА

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION, INC.
P.O.Box 1028, New York, N.Y. 10276

ВШАНОВУЮЧИ СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ
померлих дорогих членів фундації УВУ, в пам'ять яких зложили слідуючі пожертви родина, приятелі, друзі на українську науку, стипендії та українські студії в УВУ.

Савчак Мирослава в св. п. мужа д-ра Володимира на Постійний Стипендійний Фонд	300.00
Тгір Гала і Василь в св. п. д-ра Івана Смаля на „Акція Вісла" і „Масовий морд у Вінниці"	300.00
Мацюрак Володимира в св. п. мужа д-ра Андрія	100.00
Андрусяк Марія в св. п. мужа д-ра Іллі на Постійний Стипендійний Фонд	100.00
Ґурський Петро і Ольга в св. п. дорогого брата проф. Якова	25.00
Іван і Евгенія Харченко в св. п. Теодозія Савківа	25.00

В св. п. д-ра РОМАНА МОРОЗА ЗЛОЖИЛИ СЛІДУЮЧІ ОСОБИ:

д-р Василь Саляк	100.00
д-р Люба Стефанівська	100.00
Навроцький Юрій і Христя (на видання „Акція Вісла" і „Масовий морд у Вінниці" в св. п. д-ра Мороза	50.00
Ігор і Марія Зубрицький	50.00
д-р Володимир і Ярослава Ціханський	50.00
Дарія Хухра	25.00
Таня Паш	20.00
Микола Дацьків	20.00
Микола Коцюрко	20.00
Ярослав і Анна Харчишин	20.00
Микола і Евгенія Вітенко	10.00
Василь Кучерявий	10.00

В св. п. ДОРОГОЇ ОКСАНИ ЛУЧКОВСЬКОЇ ЗЛОЖИЛИ СЛІДУЮЧІ ОСОБИ:

Юрій Лучковський	150.00
інж. Богдан Заяць	50.00
Вертипорох Юлія	50.00
Богдан Похмурський	25.00
Ірена і Микола Ракуш	25.00

БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ за померлих членів Фундації, та осіб у світлу пам'ять котрих родина чи друзі зложили пожертви на Фундацію УВУ — відправляються кожного року в останню неділю січня в українських церквах у всіх країнах нашого поселення.

ПРОСИМО слідкувати за нашими оголошеннями.

ДЯКУЄМО всім жертводавцям і клонимо наші голови перед пам'яттю покійних. Нехай ласкавий Господь дасть їм вічний спокій, а світла пам'ять про них залишиться серед нашої спільноти.

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УВУ

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 1-го липня 1995р. відійшла у вічність по тяжких терпіннях наша дорога СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ВІРА з ОХРИМОВИЧІВ ДАНЕЦЬ

ур. 1-го листопада 1907 р. в Велдіжі пов. Долина, колишній політичний в'язень совєтських концтаборів.

ПОХОРОН відбувся 11-го липня 1995 р. і похована на цвинтарі у Ґлен Спей, Н. Й.

Просять про молитви залишені в смутку:
сестра — ЛЮБА РАКОВСЬКА
сестрінки — ІГОР з родиною
— ЯРОПОЛК з родиною
та ближча і дальша родина в Україні, Канаді і ЗСА.

Вічна їй пам'ять!

ПОДЯКА

св. п.

РОМАН МАРТИНЮК

що відійшов від нас 21-го травня 1995 р. на 85-му році життя. Ми не вимовно вдячні рідним, друзям і знайомим за участь у Парастасі, Панахиді та у похоронних відправах, за їх молитви, та висловлення співчуття в цей тяжкий для нас час з причини відходу у вічність після короткої важкої недуги, нашого МУЖА, БАТЬКА і ДІДА.

Щиросердечно дякуємо їх Ексцеленції Преосвященному Владиці Іннокентію Лотоцькому за відвідини покійного в шпиталі і уділення св. Причастя і тайни Маслосвяття, за відправлення Парастасу, Панахиди і похорону і за пращальні слова і теплі вислови співчуття під час похоронних відправ у катедрі і на цвинтарі св. о. Миколая.

Щиро дякуємо о. Джімові Карепіну, що відвідав покійного у шпиталі під час недуги, та за уділення св, Тайн, і за співслужіння разом з Владикою Іннокентієм при Службі Божій і похороні.

Дякуємо о. дияконові Михайлові Городиському і Андрієві Козякові за участь і спів у похоронних відправах та вівтарним хлопцям за услугування до Служби Божої.

Сердечно дякуємо хорам „Славута" і „Сурма" за чудове відспівання Панахиди: дириґентам Юрієві Яримовичові і Романові Андрушкові та головам хорів Іванові Скуб'якові і О. Литвинишинові.

Сердечно дякуємо тим, що виголосили слово над домовиною покійного Романа:

Олексі Мотилеві, який приїхав з Ню Йорку попращати свого краяна-колеґу з молодих літ із Тадань над Бугом за вірну характеристику шляхетної особистості покійного Романа Мартинюка, який своєю працею багато причинився до розбудови і піднесення національної свідомости того села.

Володимирові Щебльовському, доброму приятелеві і співпрацівникові у бюрі Суспільної Опіки при Т-ві Самопоміч, за його представлення покійного як заслуженого і відданого працівника в українському громадському житті на терені Чикаґо. Рівнож дякуємо йому за „жмуток словних квітів" від українського бюра Суспільної Опіки Метрополітального Чикаґо, від Об'єднання Самопоміч і від Клюбу Сеньйорів при катедрі св. о. Миколая.

Іванові Скубякові, голові хорів „Славута" за прощальні слова та вислови співчуття дружині, дітям і внукам і зображення покійного, як взірцевого мужа, батька і діда.

Щиросердечна подяка братові Олексі Мартинюкові з дружиною Стефанією за їхню постійну підтримку і поміч перед, під час і після захворіння покійного.

Щира подяка тим, що подарували квіти та за пожертви на Служби Божі, на медичний фонд дітям Чорнобиля при СУА, та за щедрі пожертви на інші харитативні і родинні потреби.

На кінець дякуємо похоронному заведенню Музика за сумлінне переведення похорону і всім членам родини і приятелям що несли домовину.

Нехай Господь нагородить вас своїми ласками.

Горем прибиті:
дружина — НАТАЛІЯ МАРТИНЮК
син — ЯРОСЛАВ МАРТИНЮК з дружиною ЕВОЮ
донька — ІВАННА МАРТИНЮК РІЧАРДСОН
внуки — ТАТЯНА, АЛЕКСАНДРА і АДРІЯНА РІЧАРДСОН ДАРІЯН МАРТИНЮК ТАМАРА ЯЗВІНСЬКА з мужем ҐРИГОРІЄМ

Пожертви в пам'ять покійного Романа Мартинюка зложили:

НА СЛУЖБИ БОЖІ:

$20 Климкович Л. і Л., Мотиль О. і М.; $15 Кузич Н.; $10 Бородайко А., Католицька Акція, Дика А. Громяк М., Притоцька І., Шиб Л.; $5 Попадинець І., Мицак В. і К.

НА МЕДИЧНИЙ ФОНД ДІТЯМ, ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛЯ, СУА:

$50 Мотиль О. і М., $30 Щебльовський В. і Джан Л.; $20 Бойко В., Ґлова В., Хор Славута; $10 Борняк К., Мандзенко Б.

НА УКРАЇНСЬКИЙ КОНСУЛЯТ В ЧИКАҐО:

$50 Маркусь В. і Д.

НА КЛЮБ ЕМЕРИТІВ:

$25 Плешкевич О.

ПОЖЕРТВИ НА ІНШІ ЦІЛІ і РОДИННІ ПОТРЕБИ:

$100 Сенчишак М. і К., Ягодзінські А. і М.; $50 Корвин В. і Ґ., Чайковські К. і Л., Гриневич О. і У., Коваль С. і А.. Люшняк М. і О., Саєвич О. і М., Скірник Я. і І.; $30 Заплітний Я. і О.; $25 Чуба Н., Добровольські М.і О., Форович З. і М. Филипович Е. і О., Касприк Н. і І., Мартинюк О. і С., Мартинюк Л., Плешкевич О., Таран В. і Х., Томас Д. і А.; $20 Ґорчинські А. і І., Ґараус А., Ґоловата А., Городиська М., Іванишин І., Литвин Р. і Л., Люшняк С. і М., Мартинюк О., Мартинюк Р. і С., Мельниченко, Мицик Р., Миськів Ю. і М., Наконечний Ю.В. і Д., Рошкевич Т. і М., Риндик О., Сахаревич І. і Н., Скубяк І. і А., Смолинська І., Смолинські Я. і А., Стефанів, Ткачук Б. і О., Турчин М., Тишинська У., Вихрій П. і Л., Вигінний П. і В.; $10 Форович С.,Фридер І., Івахів О., Качур М. і Е., Климкович Е. Козяк А., Лехнюк О., Лоґуш Е., Маркевич Я. і Л., Матусяк І, Матвиїшин Ю. і Л., Матвіїшин І. і О., Матвиїшин Ю. і П., Нікорович, Шимоняк Н., Сіра Г., Скубяк І. і К., Стечишин З., Толочко М., Веселовський О.; $5 Годчак Н., Кухан С., Недовіз.

„Просвіта" потребує допомоги

Чикагська організація ОДУМ вже вдруге цього року провела збірку доброї вживаної одежі та взуття для висилки в Україну сиротам, старшим людям та пенсіонерам. У січні ц. р. через фірму „Карпати" вислано 10 великих пакунків, а на початку червня — ще 24 посилки вагою 1,017 фунтів. Товариство „Просвіта" в Києві, очолюване депутатом Верховної Ради України Павлом Мовчаном, подало адреси Товариств „Просвіта", де живуть люди, виселені із зони Чорнобиля, та сироти, які потребують допомоги. Пакунки вислано до Чернігова, Житомира, Полтави, Канева та Харкова, де є сиротинець з 150 дітьми, якими опікується Галина Підопригора. Також вислано три великі посилки з українськими книжками до бібліотек Запоріжжя та Одеси.

ОДУМ, Рух допомоги незалежній Україні та Українська Світова Кооперативна Рада в Чикаго спільно придбали за майже 30,000 дол. необхідне устаткування для передач телевізійної програми „Просвіти" по всій Україні. Спеціялісти „Просвіти" вивчають модерну систему; потребують певних доповнень, бо в Україні електричний струм не є завжди тієї самої напруги, що потрібно для комп'ютерної системи. Для придбання необхідних приладів осередок Української Демократично-Республіканської Партії в Чикаго пожертвував 2,100 дол. Передачі „Просвіти" мають появитися в етері на початку серпня ц. р. З екранів телевізорів в Україні в більшості звучить російська мова, яку потрібно б усувати на задній плян. А так як в Україні брак паперу, то ціни на газети та журнали високі, і телебачення має великий виховний вплив на глядачів. Тому на передачі українською мовою мусить бути звернена найбільша увага. Українська громада в Чикаго придбала для „Просвіти" найпотрібніші речі, але для їх втримання і вдосконалення потрібні додаткові фонди. Тому звертаємося до української громади з проханням допомогти їм своєю пожертвою. Пожертви можна висилати на Фундацію ім. Івана Багряного, яка підтримує демократизацію України та пресу Сходу, та є звільнена від податку; слід зазначити, що пожертва є для „Просвіти".

Чеки, виписані на Фундацію, просимо висилати на адресу: Bahriany Foundation, Inc., 811 S. Roosevelt Ave., Arlington Heights, Ill. 60005.

Олексій Коновал

„За українську Україну"

Це гасло і наміри визначило велелюдне вшанування 50-ліття газети „Українські Вісті" та 11-ий З'їзд Української Демократично-Республіканської Партії 1—2-го липня ц. р. Зустріч відбувалася на оселі ОДУМ „Україна" поблизу Лондону, Онт.

Ювілеї привітали прибулі з України депутат Верховної Ради Володимир Яворівський, віцепрезидент Національної телекомпанії Віктор Небруско, письменник дослідник життя і творчости Івана Багряного Олександер Шугай. Голова Видавництва „Українські Вісті" д-р Анатолій Лисий у привіті й огляді процесів розвитку часопису представив співзасновників і редакторів „УВ" д-ра Михайла Воскобійника, Андрія Глініна з Німеччини і Петра Майсюру. Хвилинною мовчанкою вшановано пам'ять головних редакторів „УВ" Івана Багряного, Юрія Дивнича, Андрія Ромашка, Віталія Бендера і недавно відійшовшого Михайла Смика.

Письмові привітання надійшли від Галини Багряної, Василя Гришка, Григорія Костюка, А. Юриняка, Івана Драча, Михайла Слабошпицького, ОУН за кордоном, часописів „Свобода", „Східній Часопис", чернігівської „Громади". У мистецькій частині виступали Ростислав Василенко, Лариса Стільмашенко, Наталя Чернова, Богдан Гринишин, Віктор Мішалов, Петро Марцинів і танцюристи „Веснянки" під керівництвом М. Балдецького.

Наступного ранку 2-го липня ювілейний з'їзд УДРП розпочався вибором ділової Президії, рядом комісій та звітами членів Секретаріяту, голів крайових комітетів і керівників Фундації ім. І. Багряного, редактора „УВ" Сергія Козака. Доповідь голови партії М. Воскобійника „50 років УРДП—УДРП — від ідей Багряного до демократичної конституційної сучасности" розпочала жвавий обмін думок щодо характеру діяльности в сучасних умовах та вимогах сьогодення тут і в Україні. Мотто „За українську Україну" визначало пріоритети майбутньої праці та діяльности цього згуртування.

З'їзд прийняв зміни в статуті, склади керівних органів, Секретаріяту. Головою УРДП обрано Олексія Коновала, заступником ред. Мар'яна Дального і членів Секретаріяту: д-ра А. Лисого, д-ра Юрія Криволапа, Ф. Гайового, Василя Олійника, О. Скопа.

Багаторічного голову партії проф. М. Воскобійника обрано поруч Василя Гришка почесним членом Секретаріяту. Це відзначення надано і Петрові Майсюрі.

Фундацію ім. І. Багряного зову очолив д-р А. Лисий із членами Управи: Олексій Коновал, Галина і Олексій Воскобійники, Микола Співак, М. Підлісний, О. Скоп.

О. Скоп

У НЕДІЛЮ, 9-ГО ЛИПНЯ, 23-річний американець з Каліфорнії Піт Семпрас втретє став чемпіоном у престижевих тенісових змаганнях за чашу Вімблдону в Англії. Молодий американець успішно переміг 27-річного німецького тенісиста Бориса Бекера вислідом 6-7 (5-7), 6-2, 6-4, 6-2. За останніх 15 років П. Семпрас є першим, що тричі став першуном у Вімблдоні, а також він є першим американцем, який три роки підряд гідно оборонив своє право називатися чемпіоном цих змагань.

Медична допомога Україні з Йонкерсу

До зібраних промовляє д-р О. Козіцький

У днях 19-го і 20-го травня ц. р. багато членів української громади Йонкерсу, Н. Й., в бадьорому настрої збирались біля церкви св. Михаїла, щоб допомогти пакувати три великі корабельні контейнери із значною медичною допомогою для України, зокрема для міста-побратима Йонкерсу — Тернополя, а також для Львова. Зібраний вантаж, загальною вагою 15 тонн, включав цінні медичні препарати різного роду, лікарське і дентистичне діягностичне і хірургічне обладнання й інструменти, інвалідське приладдя, а також два амбулянси для транспортування хворих.

Міста Йонкерс і Тернопіль мають побратимські відносини вже від кількох років, що й було офіційно зареєстровано американською міжнародною асоціяцією в 1993 році. Ці взаємини спонзорував Відділ УККА в Йонкерсі і місцевий Осередок Спілки Української Молоді. Фонд Медичної Допомоги при СУМА очолює д-р Орест Козіцький, який проживає в Йонкерсі. Дотепер цей фонд під енергійним керівництвом д-ра О. Козіцького зібрав і вислав в Україну понад 60 тонн гуманітарної допомоги у виді медичного обладнання й медикаментів. В листопаді минулого року Йонкерс відвідала 11-членна делеґація Міської Ради Тернополя, яку гостив посадник Йонкерсу Теренс Залескі, інспектор шкіл Реджінальд Марра та управа відділу освіти Йонкерсу, а також місцева українська громада.

Більшу частину медичного обладнання подарували місцеві шпиталі: Сейнт Джанс Ріверсайд, Лоренс, Сейнт Джозеф'с медікал сентер і Йонкерс дженерал госпітал. Амбулянси подарувала фірма „Емпрес амбюланс" у співпраці з фірмою „Пресижен велв". Серед інших донорів були: фірма Ай-Бі-Ем з Армонку, Йонкерське об'єднання пожежників, аптека „Герітедж вілледж фармасі" (власник Ярослав Палилик) з м. Савтбері, Конн.,і багато інших. Запасні частини для амбулянсів подарувала фірма „Стар ото партс" (власники — М. Сікора, П. Муль і І. Ткачук) з Йонкерсу.

Пакують приладдя для інвалідів

Фонд Медичної Допомоги при СУМА бере участь в „Операції підтримки свободи", яку проводить корпорація „Мілітарі профешенал рісорсез", з м. Александрія, Вірджінія, яка дістає дотації з Державного департаменту ЗСА. Ця корпорація дала в розпорядження корабельні контейнери і забезпечила транспорт їх в Україну.

У п'ятницю, 19-го травня ц. р., на подвір'ї церкви св. Михаїла в Йонкерсі зібралась численна група чільних американських і українських громадян Йонкерсу, щоб бути свідками завершення першої половини гуманітарного проєкту — пакування і відправлення медичного обладнання в Україну. Після проведення молитви о. Ігорем Міджаком, д-р О. Козіцький привітав зібраних гостей, між ними віцеконсула з Ню Йорку Євгена Корнійчука, конгресменку Ніту Лоуві, стейтового сенатора стейту Ніколаса Спано, посадника Йонкерсу Теренса Залеського, президента Міської ради Йонкерсу Вінченцу Рестіяно, провідника республіканської більшости в Міській раді Джана Спенсера, голову Відділу УККА в Йонкерсі мгра Володимира Микулу, представників підприємств і організацій-донорів та представників української громади Йонкерсу. Він сердечно подякував міській управі Йонкерсу, всім підприємствам і особам, які причинилися до успішного завершення першої фази цієї гуманітарної акції. Віцеконсул Є. Корнійчук висловив від імени українських урядових чинників вдячність усім, хто причинився до допомоги Україні в її сьогоднішній тяжкій ситуації. Щирими словами представники американської спільноти А. Лоуві, Т. Залескі і Дж. Спенсер висловили признання українській громаді, Фондові Медичної Допомоги при СУМА і всім підприємствам, установам і особам, які доложили зусиль для успішного проведення цієї доброчинної програми, а особливо д-рові О. Козіцькому за його жертвенний труд.

Треба відзначити, що подібного роду акції дуже на часі в даний скрутний для України момент. Хоч така гуманітарна допомога, очевидно, далеко не задовільнить тих великих потреб, які постають перед Україною, вона все таки полегшує сьогоднішні терпіння нашого народу хоч у невеликій мірі. Побажаним було б, щоб і інші українські громади Америки пішли за добрим прикладом Йонкерсу і заініціювали подібні акції. Д-р О. Козіцький напевно радо поділиться своїм досвідом гуманітарної акції з усіма, хто бажав би проводити подібну діяльність у своїх громадах. Допомагати Україні треба сьогодні, щоб завтра не було запізно.

В. Б. М.

ЧЕРВЕНЬ...

(Закінчення зі стор. 2)

і саме тому Ткаченко із-за столу Президії пересів у рядове депутатське крісло. Ткаченко був певен: ось завалить Верховна Рада генерального прокурора — і він знов головуватиме на сесіях за відсутности О. Мороза. Отож як тільки Верховна Рада проголосувала за оскарження генерального прокурора, О. Ткаченко відразу ж опинився за столом головуючого й узявся керувати сесією. Стиль його керування завжди полягав у тому, що О. Ткаченко дозволяв собі покрикувати на депутатів, як він колись покрикував на колгоспників, маючи їх за холопів. Та на цей раз він помилився: обурені депутати вигнали його геть із-за керівного столу. Телеоператор показав на весь екран обличчя Ткаченка в цей момент — воно було сповнене жаху й відчаю. Тут дуже доречне оце слово: жалюгідне. Ткаченка й справді хотілося пожаліти, але не дозволяла совість.

І ось не вірю власним очам: на відзначенні 50-ліття возз'єднання Закарпаття з Україною, в Ужгороді Ткаченко сидів поруч Президента в Президії святкових зборів. Звичайно, він представляв парлямент — замість О. Мороза. На якій підставі? На це покищо немає відповіді.

Музика...

(Закінчення зі стор. 2)

Під час нашої розмови Юрій Олійник поділився своїми плянами на майбутнє. Сподіваємося, що незабаром наша публіка матиме змогу ознайомитися з двома масштабними творами автора — Концертом для фортепіяну з оркестрою і Третім концертом для бандури, який присвячений сестрі Олі — Оксані Герасименко, відомій бандуристці і композиторці.

Авторський концерт Юрія Олійника був сприйнятий з великим ентузіязмом. Свіжість його музики подібна до свіжости повітря після травневого дощу, який в той день окропив спраглих до музичних відкриттів і подій мешканців стародавнього Львова.

М. Львів